

CELEBRAR EL TIBERI

Tendra i furiosa, la «Revancha» de Kiko Amat

- ▶ Violència ultra, crim organitzat, drogues, sexe i humor “ultrasubtil”

Jordi Benavente

Foto: Cèsar Nuñez (@ohlalacesar)

Privacitat

Amb fúria, que també vol dir amb un ritme obstinat. Si això fos un d'aquells programes moderns de la tele i no una columna, ara de fons sonaria *The National Front Disco* del Morrissey, i una veu en off diria: *Revancha* està narrada amb fúria i tendresa, i tallada amb una violència brutal, explícita i estètica alhora, tipus *Oldboy* de Park Chan-wook. Així és l'última novel·la de Kiko Amat (1971), que publica Anagrama. I com a la pel·li del sud-coreà, al llibre del de Sant Boi hi ha martells, i homes que els fan servir contra altres homes. Però no tot és sang. També hi ha el dolor. Del que no és físic. I una tristesa molt fonda.

Kiko Amat ha bastit *Revancha* amb la mateixa ètica del treball que gasta Stephen King, que sap que a ningú li importaran els teus personatges si no fas que respirin. Els detalls, vaja. Com van vestits, com es mouen, quin argot fan anar. Com s'hi tornen, si els toca el rebre. Què han perdut. Què els ha convertit en el que són. Què pretenen. ("*Uno de los hombres dijo Jesús, María y José, aún recuerdas eso, Jesús, María y José, los invocó a los tres, a la puta Sagrada Familia, de nada sirvió.*")

Amat ha dibuixat tan bé els personatges (i tan mesuradament) que aconsegueix que el drama t'incumbeixi. El dels protagonistes i el dels secundaris. Comences a llegir i de seguida t'hi sents implicat. Com se sent implicat el salmó en l'art de la pesca, un cop ha mossegat l'ham i aquest li travessa el paladar i l'arrossega fort i de sobte el fa volar. I així és com et va portant, el paio. Ara al Besòs, ara a Barcelona, ara al Baix Llobregat. L'extraradi, "els barris xungos", que sol dir l'autor d'*Antes del huracán* o *Chap Chap*.

Ara un capítol narrat en una virtuosa segona persona, ara un de tall més clàssic però igual d'efectiu, en tercera. La història, passat i present sincopats, de l'Amador, número dos dels Lokos, grup ultra de seguidors del FC Barcelona, que amaga un secret que el posa en perill; i la història, també anant i venint a cop de flashbacks, del César "Jabalí" Beltrán, exrugbista

SP Privacitat

reconvertit en venjador professional de víctimes de pederastes. (*"Vengo por lo que hiciste. / Pero ¿q-q-quién eres? / Nadie. La revancha (...). / Yo no quería hacerlo (...). / Eso no importa. Qui la fa, la paga."*)

Dos personatges fascinants (per complexos) que s'acabaran trobant. I el que en resulti, d'aquesta topada, que està clar que no serà suau, també ens concernirà. I se'ns quedarà gravat, com alguna de les escenes d'*American History X*—la vorera, la dentadura, la bota— o de *La Haine*.

Violència ultra, crim organitzat, drogues, sexe i humor ("ultrasubtil" però necessari). No vull ser més explícit parlant de la trama: aneu-hi, de veritat, mossegeu l'ham. Hi ha escenes dures, però, insisteixo, també una tristesa indefugible, i tendresa, i les complicitats que establim entre nosaltres, les persones, fins i tot (o precisament) en els escenaris més adversos. Cosa que no justifica res, o sí, que d'això va també la novel·la.

The National Front Disco és una de les cançons que va punxar Amat fent de DJ convidat al Pista de fusta de Miqui Puig (a iCat) un vespre del juliol passat. La va presentar dient que Morrissey s'havia posat a la pell "d'un nen danyat, que orbitava cap al rotllo neonazi anglès". També va dir que era una cançó molt important per a ell. I per a una novel·la que acabava d'escriure. I quin tros de novel·la.